

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Kazinczy-utca 808. sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

Wittich József könyvkereskedése, hova az előfizetési penzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr.; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, (Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Neu-Mark 14. sz.)

Megjelenik e lap!

minden szerdán és szombaton egy egész lven. ELŐFIZETÉSI AR:

Félévre 3 fr.

Negyedévre 1 , 30 kr.

Előfizetési fölhívás

a

„Székely Hirlap“

Politikai, társadalmi- és a maros-vásárhelyi „Jogász-Egylet“ közlönyének

V-ik évfolyam második felére.

Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. Fél évre 3 forint. Évnegyed-re 1 frt 50 kr. o. é.

Az előfizetési díj, legcélszerűbben postai utalvánnyal, a „Székely Hirlap“ kiadó hivatalának Maros-Vásárhelyre, küldendő.

A nőemancipáció.

(#) A hátramaradott civilizációnak, tengeri kárai mellett, az az egyetlen haszna legálább elvitázhatatlanul megvan: hogy némely, egyebütt már égető társadalmi kérdések, ott csak az elméletből ismeretesek. Ilyen minálunk, egyebek között a nőemancipáció kérdése.

Miért foglalkozunk tehát ezen kérdéssel, mely nálunk nemcsak nem égető, de a napirenden sincsen, s mely dacára Majoros szélsőbali képviselő méltatlan, s az ügyet compromitaló apostolkodásának, nem is lehet azzá mostanság? Miért festjük az ördögöt a falra?

Mert a nagy és kis politika halt idényében ráérünk; s mert ezelszerűnek tartjuk: tájékozni székely atyánkfiait e kérdés mivolta felől, hogy majd annak idejében, józan eszük — s ne jel-szavak után induljanak, mint azt annyiszor tévék. Különben is erős hitünk: hogy a törvényhozás alkotásai, csak akkor számíthatnak tartósságra, ha a megalakult közvéleményben gyökereznek.

Ezen közvélemény megalakulását, akarjuk mi is segíteni. Cseppekből alakul a tenger. A fehér napsugár, a különböző színszálak egyesülésének köszönheti éltető melegét és fényét.

Nem célunk ezuttal a nőemancipáció kérdésének természet jogi fejtegetésébe bocsátkozni. A természetjog, a különböző egyének észtehetsége és miveltségi köre szerint különböző. Mi a nőemancipáció feladatának csak azt tartjuk: hogy a nőket illendő anyagi és erkölcsi létezésre képesekké tegyük.

Ennek mikéntje egyszerűen ennyi: adjuk kezébe a nőnek a megélhetés eszközeit, s azután nyissuk fel előtte is a létezés mindazon, eddig elzárva volt téreit, melyekre hajlama, tehetsége és képessége van. Ha az egyik, másik állomásra folyamodótól, eddig sem kérdeztük: milyen színű a haja; milyen hajlatu az orra; azután ne kérdezzük, hogy van-e szakálla, vagy nincs. Ez, így papíron elég könnyűnek látszik; de miként esz-közölhető az életben? Megmondjuk.

A népiskolák eddig is nyitva voltak és vannak a nők előtt, nyissuk meg a közép és felső-

ket is. Hiszen az elfogulatlan tudomány kutatásainak, még eddig nem sikerült a férfi és nő agyban oly különbségeket fedezni fel, akár tartalmilag, akár alakilag, melyek a nőket, a magasabb szellemi foglalkozásokra, képtelenné tennék. Ha a zseni asszonyok ritkák, — bizony a férfiak, sem mindazok.

Jól tudjuk mi, hogy jó közép és felső nőiskolákról ábrándozni, korai dolog, különösen nálunk, hol olyanok még az uralkodó nem részére is szükösön vannak. Hanem elvégre is be fog következni; mert mint Stuart Mill is mondja: „a két nemnek az értelmi miveltséghez való hozzátérése, fontos dolog, nemcsak a nőkre, de az egyetemes polgárosodásra nézve is.“ Be fog, mert be kell következnie nálunk is, valamint Amerikában, naggyában már megvalósult.

Régi igazság, hogy „a végletek érintkeznek.“ Amerikában a gyér népesség mellett, szükség van az egész emi eriség — tehát férfi és nő — összes anyagi és szellemi erejére, hogy a dus természetet meghódíthassák. Európában is a lakosság szaporodásával, s a föld termő ereje fogytával oda fogunk jutni, hogy nem nélkülözhetjük az emberiség másik felének erőit, hogy a kiélt talaj eltarthasson. El fog jönni az idő nálunk is, midőn nem dudolhatjuk többé öntelten:

„Függésre született e nem egyáltalán, Szakállat illeti a hatalom csupán!“

Igaz ugyan, hogy ennek bekövetkezése a fennálló intézményekben sok és nevezetes változásokat, beható intézkedéseket fog megkívánni; de megteesszük, mert végül is a szükségnek eszünkbe kell, hogy juttassa Arisztotelesnek 3 ezer év előtt kimondott azon eszméjét, hogy: „a nők, az emberi nem felét teszik.“

Jól van! mondják. De hová lesz akkor a nőiség zománca, a családiasság költészete? A nőiség természetes ösztön, s mint ilyet, semmiféle foglalkozás kiirtani nem fogja; a családiasságot pedig még bensőbbé teszi, mert „az ember élettársa eszméinek magára az emberre való befolyása nem lehet jelentéktelen.“ Nem hivatkozhatunk e tekintetben minden irányu tapasztalatra; de mégis többre, mint elleneink gondolnák. A gyáripar, alsóbb kézipar több faja, meg van engedve nálunk is, a nőknek. Valjon csökkenti-e ez háziasságukat? Ellenkezőleg. Az elemi tanodák meg vannak nyitva nőink előtt is. Valjon az ott szerzett ismeretek kárára vannak-e, akár a nőiességnek, akár a családiasságnak? Utasítunk kit-kit saját tapasztalataira, melyek a feltettük kérdésekre, bizonyosan nemmel felelnek. Ha tehát alsóbb kézipar, elemi tanulás nemcsak nem károsak, de hasznosak a nőiesség és családiasságra nézve: akkor valóban nem fér fejünkbe, hogy a felsőbb kézipar és magasabb tudományos miveltség, mikép lehetnének veszedelmére azoknak. Nem foghatjuk meg, mi veszedelem következne abból akár a nőiesség, akár a családiasságra nézve, ha a nő a helyett, hogy mint eddig — legtöbbször — pletykával, vagy jobb esetben a szépirodalom fe-

lett folytatott felületes és hézagos megjegyzésekkel mulatta férjét: ezután a képzeleti mennyiségek természetéről, vagy a széptan elveiről ejt találó észrevételeket. Nem hivatkozunk a történelem nagy alakjaira. Nem említjük a Grachusok anyját, weinsbergi nőket, Szilágyi Erzsébetet, Zrinyi Ilonát, Bornemissza Annát. Nézzen körül ki-ki saját kis vagy nagy körében, látni fogja, hogy a legértelmesebb nők, egyszersmind legcsaládiasabbak is. Nem is lehet másképp, hisz a műveltség még a cholera ellen is legbiztosabb óvszer. Tudjuk mi jól, hogy állanának elő neveltség alakok, tulfeszített fők; de viszont számtalanon menekülnének meg az elaljasodástól.

Van e kérdésnek egy másik oldala, mely sokak előtt elsőnek tetszik, és ez a politikai Mondják: adjatok politikai jogokat, s a társadalom átalakul. Adjatok tudományt a társadalomnak, s a politika atánna fog indulni, állítjuk mi. Mivelt, független, az étellel bátran megküzdni tudó, önzérzetes nőinktől, a politikai jogokat megtagadni, ha akarnók sem fognak tudni, s ha tudnók, sem akarhatnak. „Ha majd illőnek fogjuk találni, hogy a nők gondolkozzanak, irjanak, tanítsanak, a politikai tehetetlenségnek is hiányzani fog alapja.“

A nők választási joga ellen, különösen, ha birtokosok, nálunk sem sok szó van. „Vagy talán képtelen (a nő) ügyekkel foglalkozni? Saját-ságos dolog ily állítást védeni, midőn a mezőn bérllőnt, néha özvegyet látunk 15—20 suhan-czot dologra utasítani, némelyeket az istállóba küld, másokat a földekre, szóval mindent elrendez, mindent elintéz. És a szavazás napján a kecskepásztor szavazni megy, a bérllőnt nem szavaz. Miért nem? Mert nincs szakálla. Én legálább más okát nem látom“ — mondja Laboulaye. Azt, hogy közvetve befolynak, senki sem fogja tagadni, pedig ez igen sokszor káros, míg közvetlen hatása jó leend. „Adjatok a nőnek szavazatot, s dicsvágyat is adtok,“ jegyzi meg igen helyesen Stuart Mill.

Nehezebbnek látszik azon másik kérdés: hogy mi csoda hivatalokra lennének bocsáthatók? Mindazokra, melyekre képességgel bírnak. A királyi trónus meg a dísnópásztori bot már is szabadon állanak előttük. Miért ne nyithatnának meg a közbeneső pályák is?

Amerikában a nőtanítók száma meghaladja a férfiakét. A különböző államokban 300 nőorvos gyakorolja az orvostant és sebészetet, valódi tehetség és sikerrel. Hyppeao, New-Yorkban, egy ügyes nőorvost oly elbientela élén látta, mely annak 80 ezer frknyi évi jövedelmet biztosított. Egyik nő közelebből, mint a hirlapok említik, mint ügyvéd, a védőszónoklat terén sem kis tehetséget mutatott fel. Ha már van köztük tanár, orvos, ügyvéd, — innen a praesidenséig egyetlen lépésnyi a köz.

Már is hosszura nyult cikkünket Laboulaye Amerikáról mondott ép oly szép, mint igaz szavaival végezzük: „az igazság meg fogja találni az utat mindazon szellemekhez, melyeket az önzés

s előítélet el nem vakít, és hogy egy nemzedék nem fog elmúlni a nélkül, hogy a nőknek kiszolgáltatassák az igazságot, a nélkül, hogy a nemi különbség szintúgy, mint az arcz színe megszűnjék elégséges ok lenni arra, hogy bárki is polgári jogától megfosztassék.*

Váltójogi mulasztás és elévülés.

I.

A jog és kötelesség kapcsolatos fogalmát a váltótörvények minden egyes intézkedéseikben a legvilágosabban tüntetik föl. A követelési jog, mely a váltó birtokost illeti, oly kötelességeket is szab elébe, melyek elmulasztása joga érvényesítését akadályozza.

A mulasztás valamely időhöz kötött cselekvény nem teljesítése, s ha e cselekvény feltétel volt bár minő jog szerzésére; természetes, hogy a mulasztás ez esetben jogi hátrányokkal, jogvesztéssel van összekötve, s in specie a váltójognál — váltójogi hátrányokkal.

E mulasztás a szerint különbözik, a mint eredménye elévülés vagy más jogvesztés. Ez által ki van mondva azon álláspont, melyről mi a váltójogi mulasztást és elévülést tekintjük t. i. ok és okozati összefüggés, mely nagyonis lényeges eltérés azok nézetétől, kik a két eszmét egyenvonalba állítva, mint két különböző jogvesztést, akarnák a váltójog szelleméből kimagyarázni.

A mulasztás akár az elévüléssel, akár más alkalommal forduljon elő, soha sem következmény, míg az elévülés azzal szemben mindig okozat, s csak hatásaiban képezi az eredményező helyzetet. Az valamely jog megnyerése végett szükséges cselekvénynek kiszabott határidő alatt meg nem tétele, míg az elévülés megnyert jog időhez kötött érvényesítésének elmulasztása által származott joghátrány. Minden elévülés mulasztás eredménye, de nem minden mulasztásból származik elévülés, mert ez csak megnyert jogra vonatkozik.

Hatályra nézve a különbség abban áll, hogy míg az elévülés a már létező kereseti jogot teszi váltójogilag érvényesíthetlenné, addig a mulasztás másik neve a kereseti jog megszerzését akadályozza.

Az észjogi ellenvetés, mely az elévülés ellen felhozható lenne, megtörik a társadalmi szükségesség páncélja előtt, mely a pozitív törvények alkotásánál legfőbb mértékben szolgál irányadónak.

Az elévülés jogosultságát eléggé igazolja a cél,

melyre a váltó szolgál, s a viszony, mely a váltó kapcsolatba lépett egyének közt fennáll.

A váltó rendeltetésénél fogva forgalmi eszközt képez, mi a kötelezettek nagyobb számát idézi elő; megtekintve már azon szenvedőleges állást, mely őket a váltó birtokossal szemben lekötve tartja, okvetlen el kell ismernünk a váltójogban az elévülés jogosságát, ezt kívánja annak meggondolása is, hogy az sajátos természeténél fogva pillanatnyi szükségén segít, s a közhitel emelése nem annyira az egyes váltók hosszas élete, mint rövid tartalma új, meg új váltók által eszközölhető.

A magyar váltótörvény határozottan kifejezi, hogy az elévülési időt megváltoztatni, tehát korlátozni vagy meghosszabbítani egyik félnek sincs joga, mi által ellentétes állást foglal el a mulasztás többi jogvesztésével szemben, hol a magán egyezkedésnek is lehet helye. Ez intézkedés helyessége kiünik abból, hogy egyesek az összes rovására nem bírhatnak befolyással. Minden egyének meg van saját jogköre, melyet túllépve a jogtalanság terére jut, s azon látszólagos elvi ellenvetést, mely szerint két jogügyletképes lénynak egymásra vonatkozólag a lehető szabad egyezkedésnek kell helyet engedni megegyeztetve a váltó természete. A váltó céljának csak akkor felelhet meg, ha elég biztossággal bír, melynek elérését elősegíti a mellék intézkedésnek megszorítása, mi magyarázatát adja annak, hogy egyesek természetesen jogait a váltó specialis sajátosága némileg korlátozza.

Igen fontos különbség létezik a magyar és német váltótörvények között az elévülés félbenszakadására nézve, mert míg nálunk a kereset benyújtása képezi az időpontot, addig ez csak a kézbesítéssel akadályozza meg már-már bekövetkező jogvesztését. Ez eltérés is visszatükrözi azon határozott s az egész törvénykönyven áthaladó elhatározást, hogy a magyar váltótörvény a birtokosnak, azaz a jogosítottnak, a másik a kötelezettnek állását igyekszik könnyíteni. Gyakorlati hatásaiban e két intézkedés teljesen különböző eredményre vezet. Megtörténhetik ugyanis hogy a váltóbirtokos az elévülési idő leteltével nagyon kevésszel — egy pár héttel — lépik fel jogai érvényesítése végett; magyar váltójog szerint — beadván a keresetet — az elévülést megakadályozta, de másképp történhetik a német váltójog szerint, mert pl. a hiányos kezelés vagy ép a véletlen eset miatt alperesnek azon rövid idő alatt nem eszközöltetik a kereset kézbesítése, az elévülés bekövetkezik. Törvényes időben lépik fel a birtokos, s mégis az esetlegesség elűti jogától. Igaz ugyan, hogy alperes kötelezettsége teher, de a kötelezett vesztesége nagyobb, ha töle a tartozott kötelezettség teljesítése

kívántatik, vagy a jogosított, ha már megszerzett jogától fosztatik meg?

Az elévülés félbenszakasztása a kiszabott időn belől a váltó birtokos akaratától függően, nagyon természetes, hogy a beadott kereset által, — mely szándékának határozott nyilvánítása — meg kell történnie.

Dobai Albert.

Vidék.

A korondi fürdő, aug végén.

Ugy gondolom e lapok t. olvasói előtt nem lesz endéktelen egy kitűnő gyógyhatású fürdő jelene jövője s az 1873-ki fürdői sasonról főbb vonásokban egy pár szót kockáztatni.

A korondi fürdő, melynek levegője üdőbb a Meránénál és életadó vize bármikor kiállja a versenyt a gleichenbergivel, pár év óta kezd háttérbe szorulni; pár év óta a fürdő szokott vendégei el kezdtek maradni, egy szóval, mint sokan megjegyezték, e fürdő fénykora lejárt. Honnan van ez? Talán élenygazdag levegője gyilkoló miazmákkal telt meg; avagy kristály tiszta vize vesztett csodaszerűen gyógyító hatásából? korántsem. A baj az eddigi bérlok azon lelkiismeretlen eljárásán alapul, miszerint a fürdő látogató közönség kényelmével nitsem törődve, azt pogány módra zsarolták. E bajon úgy óhajt segíteni az új tulajdonos, hogy befektetéseivel arányban álló jövedelmet veszen. És ezt nagyon helyesen teszi, mert a magyar fürdők virágzásra jutását mindig a fürdő tulajdonosok kapzsisága gátolta, kik csekély befektetés után rövid idő alatt milliónerek akartak lenni.

A mi a fürdő jövőjét illeti, én hiszem, hogy az új tulajdonos buzgósága, a mely daczára annak, hogy csak májusban vette birtokába a fürdőt, nagyon sok tekintetben észlelhető volt, arra teendő befektetéseivel a korondi fürdő virágzásra jutását fogja eszközölni. De e célját csak úgy fogja elérni, ha hazánk fürdő látogató közönsége szem előtt tartva Göthe eme bölcs mondatát:

„Willst du immer weiter schweifen?

Sich, das Gute liegt so nah;

Lerne nur das Glück ergreifen,

Denn das Glück ist immer da.“

Nem keresi fájdalma enyhülését külföldön, a mikor ezt itthon is megtalálja. Tegyük ezt hazánk külföldieskedő majmai.

Mielőtt soraimat bezárnám legyen szabad főbb vonásokban a jelen fürdői sasonról is megemlékezni. A fürdői vendégeknél két dícséretre méltó jelenséget észlel-

TÁRCZA.

A méhek teleléséről.

Miután a székely havasok aljában is dícséretes lendületet kezd venni a méhtenyésztés, érdekesnek tartjuk a „Gazdasági Lapok“-ból a következő cikket közölni, felhíva méhészgazdáinkat, hogy a kinek ez ügyben saját tapasztaláson alapult nézetei vannak, további eszmecsere végett, örömet megnyitjuk számukra tárczáinkat. Az érdekes cikket így hangzik;

Habár eső után nem kell köpönyeg, és kitelelés után helyén kívül van a telelésről értekezni, mindazonáltal, minthogy deák közmondás szerint: pallium est ad omne anni tempus utile, hasznos dologról soha sem lehet időn kívül szót váltani. Szóljunk tehát a teleléshez, mert hogy ez vitalis kérdés a méhészetben, kétséget nem szenvedhet.

Rég volt, hogy egyik méhészeti értekezletben egy gyakorlati méhészgazda azt állította, hogy vannak neki különféle köpüi, de az egy hüvelyk vastagságú deszkából összevert kelepczék legjobban telelnek. — Persze hogy ezen együgyűségen mi újdonsült méhészek, kiknek fejök tele volt Dzierzonizmussal, mosolyogtunk s csak kiméletből kértük fel a practicum: lenne szives tapasztalatait ezen irányban folytatni és az eredményről jelentést tenni. A practicus azonban alkalmiasit megszagolta a dolgot s értekezletünkkel végték kimaradt.

Helyébe lépett Schönfeld fel, kinek jó hírneve Németországon kívül is elterjedt. Ő figyelmeztette a méhészeket: miszerint a tulságos melegség is lehet veszélyes, mert víz-, levegőhiányt, vérhast, méhromlást és pusztulást okozhat, ha t. i. télen a méhek tulságosan melegen ülnek, mit maga a méhészt is okozhat, tulságosan meleg méhlakkal és tulságos bepakolással.

Dzierzon különösnek találta, ha valaki az ellen panaszkodnék, hogy téli időben meleg szobában ülhet, vagy hogy szobája könnyen fűl. A méhek életéleme a me-

leg, melyet, hogy tulságos ne legyen, maga a méh mér sékel. Valamint az ember, ha terhes melegség van a szobában, ajtót, ablakot nyit, — ugy a méhe is szellőztetés által hajtja ki a tulságos meleget, s lejjebb szállítja tevékenységét, mint például őszkor felhagy a fiasítással s ez által a hőség foká jelentékenyen száll alá. Érvül felhozta azon tartományokat is, hol télről mit sem tudnak, de hol a legnagyobb hőség idején munkaszünet van a kasban. A mit Schönfeld a tulságos melegen ról fel, az víz- vagy levegőhiány, ez pedig egészen más dolog.

Nem hiányoztak mások sem, kik Schönfeld ellen sikra szálltak, legujabban Günther azt is állítja: miszerint ő melegtartó méhlak mellett és gondos bepakolás mellett a röplyukakat is bezárta egészen, s a méhek még is épen maradtak.

Nincs időnk, de szándékunk sem lehet a pro et contra felhozott érveket mérlegelni. Csekélységünk érdekében nem is vetemendhetünk arra: Európa-szerre ismeretes tekintélyeket egy néhány szóval rendre utasítani vagy épen elutasítani. Hasznosabbnak tartjuk a dolog lényegét lehetőleg legrövidebben, de mégis érhetően elmondani.

Három dologról van szó: a) vízhiány — b) levegőhiány — és c) tulságosan meleg méhlakokról.

A vízhiány hőse báró Berlepsch. Lehetséges-e ez? Igen. A méhek csak úgy van szüksége vízre, mint minden más élő lénynak vagy növénynek. Bizonyosság erre azon tény, hogy a méhek vizet hordanak be. És mindamellett még nem volt az a szerencsés méhészt, ki vízkészletet fedezett volna fel a kasban! Azt látjuk, hogy a méhek mézet, himport gyűjtenek télire, ősszel nevezetesen készleteket találunk mindkettőből; de vízkészletet mindamellett, hogy a tél 5 hónapig is eltart, nálunk még nem találunk. Ezen jelenség arra vitte Lambrecht méhészt, hogy a vízben, a kasban lévő nedvességben keresse a zápvész, a költsérsrothadás okát.

Unnek csak az lehet a magyarázatja, hogy télen a tevékenység a legalsóbb fokra száll le a méhkasban és ehhez elegendő vizet nyújt a hig méz, mely rendes állapotban minden kasban megvan; mert tessék csak csupán

megezikrosodott méz mellett betelelni a méheket s bizonyosan kivésznek. Nagyobb vízmennyiség akkor kívántatik, ha nagyobb a consummo a kasban, például midőn kemény télben és hideg méhlakban jobban fűt, többet emészt a méhe, hogy a kellő meleget fentartsa. — Így van tavasszal, midőn a fiasítás már megindul és sok élelem készítettik, — vagy a méhek megezikrosodott mézre szorulnak. Ilyenkor, ha a méhe nem járhat ki vízért, könnyen vízhiány támadhat, és ha a méhészt itatással nem segít, a méhe szenved, ki is pusztulhat.

Minthogy tehát a vízhiány csak esetleges baj, voltak, kik az egész dolgot agyrémeinek nevezték, és minek a tulajdonképeni vízhiánynak kellene lennie, azt levegőhiánynak állították.

Elvontan ezt sem lehet tagadni.

Élő lényn, minő a méh, csak levegőben élhet, mi helyt ez még fog vagy megromlik, szenved egészsége, meg is hal. Ha zárt szobában sok ember van együtt sokáig, utoljára nem jól érzik magukat. Sőt még akkor is, ha rendszeren ki és bejárnak, tapasztaljuk, hogy hol sok ember együtt lakik, sok betegség is uralkodik, melyek másutt ismeretlenek, járványok leginkább ilyen helyeken pusztítanak. Már ha a betelt kast tekintjük: tömve van méhekkal, melyek nem dermedt, hanem éber állapotban telelnek, lélegzés által romlik a levegő, megújulása pedig csupán az apró lyukra van szorítva, a mely télire csaknem elzáratik. — Elméletileg tehát és elvontan nem szöhatunk ellene.

De miként lehetséges mégis, hogy a szokásos betelelés mellett a méhek még is rendszeren jól telelnek s ha szenvednek, ez többnyire más okokra vezethető vissza? miként az, hogy Günther méhei bezárt röplyukok mellett is egészségesek maradtak, vagy hogy a földbe ástott kasok egészségesek maradtak? Végre tehát kénytelenek vagyunk Berlepsch-sel felkiáltani: „Die Bienen brauchen verteu-felt wenig Luft.“

(Vége köv.)

tem; egyik a minden affectálást, lenézést nélkülöző együtt társalgás, a mi nekem nagyon jól esett, mert életemben ezen egy csoportosulásnál észleltem azt, hogy ember és ember közti rang- és czimkülönbséget levette, mindenki egyforma volt. A másik pedig abban állott, hogy a társaság minden tagja (kivéve egy párt) utat mutatott korunk egyik járványos betegségének, a divatnak, a mely már oly sok anyagi és erkölcsi bukásnak volt szülőanyja. Az előrebocsátottakból önként követkevetkezik, hogy Korond az idén nem volt hymen piacza.

A vendégek közti társalgás fesztelen és annyiban szellemidus volt, a mennyiben a chroniques scandaleus-ek szemétdombjáról összeszedett pletykaságok helyett mindenki komolyabb irányu tárgyról igyekezett társalogni.

Münker Arnold.

Beszterczéről a következő czáfolatot vettük, azon hibáztatást illetőleg, mely Schmidt Ferencz kir. j. bíró ellen lapunkban beszterczei levelezőnk után megjelent.

A „Székely Hirlap“-nak idei augustus hó 20-án 65-ik számában Beszterczéről 1873. év augustus 15-éről keltezett leveléből legnagyobb csudálkozásomra sajnálattal kellett észrevennem, miszerint emberek és pedig előre fel kell tennem, hogy magyar emberek általánosan ismert tényeket, az oly gyakran és jogtalanul gyűlölt nemzetiségek rovására roszakarattalag elferdítének.

Midőn minden mellék megjegyzés nélkül, egyedül a tények előadására szorítkozva, Méhes Lajos előbb nyugalmozott és a törvényszékek szervezésekor újból kinevezett irnok hivatalbeli eltemettetését előadom, bátor vagyok megjegyezni, miszerint a házi tulajdonos Schustu Regina testvére, kinél Méhes Lajos lakott, folyó év augustus 13-án reggel 5 óra után, miután több urakhoz ment és a néhainak az egész utcát megfertőzhető hulláját egyetlen nővére Thomae Dánielné a szobából ki nem szállította, és temetéséről nem gondoskodott, eljött hozzám mint közvetlen előjárójához és annak teljesítésére felkért; és miután hivataltársa tolnok Bodonyi ur, kit a teendők feletti tanácskozás végett meghíttam, el nem jött, kénytelen voltam távolabb eső személyek által a koporsót megvételni, és a temetésre szükségesekeket megszerezni.

Intézkedéseim, melyeket a törvényszék első hivatalnokának az nap még délelőtt bejelentettem, melyek méltányoltattak, és melyeket én, mint idevaló inkább voltam hivatra teljesíteni, mint egy más, s így Méhes Lajos egy sárgára festett és Schuller József asztalostól vett koporsóba tétetett, és azelőtt két évvel drágán vásárolt gyászszékkel, melylyel minden halott kivitetik, a törvényszéki járásbírósi és más hivatalnokok kísérete mellett vitetett az evang. luth. sírkertbe, a hol evang. luth. pap Wohl ur egy könyörgést és beszédet tartván, eltemetett.

Hogy Méhes Lajos nem temettetett el ének- és zeneszóval, annak oka a cholera bizottmánynak augustus 13-án kiadott és az ide mellékelt „Wochenblatt“ 33. számában látható rendelete, melylyel minden temetésnél a cholera tartalma alatt a harangozás és zene megtiltatott.

Ebből kitűnik, hogy Méhes Lajos eltemettetése hivatalos volt, melyről sem édes nővére, sem levelező ur nem gondoskodott, és így alólirt azért utolsó tiszteletét teljesítette a néhai iránt; minek folytán roszakaratra mutatott egy tiszteleti kötelemből jogot formálni, és hogy levelező állításai a temetés folyamával valótlannak tűnnek ki.

A két ló betáblázása tekintetében, mely jogászai tudományomat kissébbíteni szándékozik, téved és roszakarattalag járt el levelező, vagyha a betáblázás történt volna is, az az 1852-dik december hó 22. sz. 4 — 1853. kiadott császár nyiltparancs életbelépése előtt történhetett.

Beszterczén 1873. év aug. 24-én.

Schmidt Ferencz,
k. bíró.

(Bizodalmasan kérjük t. levelezőnket méltóztassanak a tárgyat, melyet tolluk alá vesznek minden oldalról megvizsgálni és csupán a tiszta valóságról tudósítani bennünket, miután legkissebb örömünk sem telik abban, hogy másokat conpromittáljunk. Szerk.)

Mi hir külföldön?

Franciaországot a fusio még mindig foglalkoztatja, ámbár a Versailles és Frohsdorf között való alkudozásokról még mindig kevés biztos tudható. A Bonapartikus „Pais“ hire szerint Chambord gróf megelégednék, ha a nemzetgyűlés elismerné jogait, s azután kész lenne lemondani a párizsi gróf javára, hogy ez alakitson alkotmányos, monarchiát. Sokan kétkednek benne, hogy a kézbe kapott hatalmat valaki oly könnyen letegye. A „Fronde“ meg azt írja, hogy az isten kegyelméből való királyok hiányát, nemcsak Franciaország, de egész Európa érzi.

A „Repub. Francz.“ hire szerint a versaillesi minisztertanácsban, a nemzetgyűlésbe szükséges pótválasztások kérdésében vélemény különbség merült fel Mac Mahon és miniszter társai közt, az előbbi a 12 választást egy napon kívánván megejteni, hogy így alkalmat szol-

gáltasson a közvélemény nyilvánulására. Ugyanezen lap érdekeltséggel fordul Schweicz felé, s a bécsi tárlatra utazó francia tiszteknek ajánlja, hogy a német tisztek példájára, utközben tanulmányozzák Schweiczot, mert egy eshető közelebbi európai conflictus alkalmával nevezetesen szerepet játszanék, főként a Szt.-Gothárd vállalat folytán. A „Thorgauer Z.“ pedig panaszkodik, hogy Schweicz a helyett, hogy a határszéleket erősitené, a felett versenyez, hogy a hazát cantonalis vagy nemzeti sergekkel akarják-e megvédelmezni.

A porosz vallásügyi miniszteriumból kiszivárgó hírek szerint el vannak határozva, hogy ha Ledohovski érsek még egy hónapig megmaradna az államtörvényekkel ellenkező álláspontján, felszólítják, mondjon le érseki hivataláról.

A porosz országgyűlésre, a választások október 2-ik felében kezdődnek.

A német nemzeti ünnepet sept. 2-án az idén sokkal nagyobb mértékben készülnek megülni, mint a múlt évben. Berlinben ez alkalommal (a sedáni győzelem napján) egy győzelmi emléket fognak leleplezni. „A bálás haza a győzelmes hadseregnek“ feirattal. Az emlék tálapzatán levő több feliratban beszélni fog az utókornak nem csak Franciaországban, hanem a Dániában és cseh völgyeken aratott győzelmekről is. Valjon e győzelmi tüntetés csendesíti-e az izgatottságot, s befolyással lesz-e a közbéke állandósítására?

Spanyolországban a „Times“ szerint Estella vára aug. 24-én elszánt védelem után megadta magát a Carlistáknak, Bilbao körül van zárolva.

Egy Besálából érkezett sürgöny a Carlisták leverését erősíti.

Don Carlos egy testvérehez, Alfonzhoz intézett manifestumában azt mondja, hogy ő magát nem tekinti praetendensnek, hanem úgy hiszi (vagy inkább képzei) hogy a spanyol korona a törvény szent keze által már homlokán van, mert ő e joggal született. Mint államgazdász magát protekcionistának vallja, s maga részéről is takarékoskosságot ígér. Kárhágénában az élelmi cikkek fogytán vannak. Valenciában a helyzet zavart; a Carlisták fenyegetik Morviedot a régi Sanguntot.

A tartományok képviselői hozzá kezdetek a Carlisták megadóztatására vonatkozó cortes határozat végrehajtásához. Ezen edóztatás a Carlisták közt szolgáló ifjak testvéreit és szülőit sújtja főként Veszedelemes eszköz, bár mely párt kezében, melynek alkalmazása által többnyire mind ártatlanok szenvednek.

Egy égető kérdés. Városunk égető kérdései közé tartozik, a ref. egyház papi kérdése, mely két ágra oszlik: egyik az a per, mely az egyház híveinek egy része és Tolnai Lajos közt folyamatban van, mely tulajdonképen nem annyira égető kérdés, mint égető seb; a másik az üresedésbe jött papi állomások betöltése.

Szóljunk ezuttal csak az elsőről, szellőztessük egy kissé ezt az égető sebet; nem azért, hogy elmérgesítsük, hanem hogy gyógyulásra befolyással legyünk. Meggyőződésünk szerint, ily bajban mit sem használ a hallgatás, a seb magárahagyatra mind mélyebbre evődik, elannyira, hogy végre amputációval sem lehet a bajon segíteni: kössük be azt a bizalmas és őszinte eszmecsere balzsamával.

Tény, hogy egyházunk tagjainak egy része és Tolnai Lajos közt kellemetlen perlekedés foly, valópernek nevezhetnők, minthogy nincs egyéb czélja, mint az, hogy Tolnai megváljon papi állásától. De vajjon a felperes ez uton elérheti-e czélját? Egyházunk egy kitűnő tekintélye — nincs miért titkot csináljunk belőle — Ballagi Mór, a napokban köztünk időzvé, figyelmére méltatta egyházunk e kellemetlen baját, s végére járván a Tolnai ellen emelt vádaknak és feladásoknak, s azokat pontonként megmérlegelvén azon ítéletét nyilvánította, hogy nincs a flődön protestans keresztyén egyházi törvényszék, mely e vádak folytán, még ha azok egyenként bebizonyíthatók is — vádlott papot állomásának elhagyására ítélné. És ha ez így van tisztelt atyámfiai — a min kétkedni alig lehet — mi hasznokat fog eredményezni a megindított per végigjáratása? Lehet-e annak egyéb eredménye, ninthogy a perlekedő felek meghurcolják egymást, a világ tanuja lesz a skandalumoknak, melyek egyházi törvényszékein ken a válóperekkel multhatatlanul kapcsolatban vannak.

Mindezekből a következők atyámfiai tisztelt polgártársak! hogy nemesebb keresztyénibb dolgot alig cselekednénk, mint ha a folyamatban lévő pert visszavéve, megszüntetnők. Meg egyes perlekedő felek közt is kellemetlenek a válóperekkel együtt járó skandalumok: ha erkölcsi testület ad azokra alkalmat, ha erkölcsi testület ta-

lál mulatságot az ily kölcsönös meghurcoltatásban sokkal szomorítóbb jelenség.

Aztán nincs is szükség e perre, azért hogy az egyház megváljon papjától. Tolnai Lajost minden gyengeségei mellett, melyeket hívei róla elmondanak, sokkal önértetesebb embernek tartjuk, mintsem e viszonyt, — ha ezt jobbá tenni csakúgyan nem lehet — önkényt megszakítani ne akarná. Ez a kellemetlen helyzet Tolnai Lajosra nyomasztóbb, mint az egyházra; minek folytán kétséget nem szenved, hogy önkényt fogja magát kiszabadítani, annak kedélyét, munkaerejét és szellemi tehetségeit lenyűgöző lánczaiból.

Vegyük vissza tehát atyámfiai a pert, bizzuk az időre, mely sok sebet beheggesztett, a szomorú baj orvoslását. Ha nem szakadtak el minden kötelékek, melyek Tolnait egyházunkhoz fűzik, ha van még lehetőség hívei szívének meghódítására: adjunk időt és alkalmat a kíséreltet; a jóakarát a keresztyéni békülékenységnak egy kis adaga elég volna arra, hogy azt a sebet, melyet kölcsönös hibázás támasztott egyházunkban, melyet félreértés nagy mértékben elmérgesített, teljesen behegesszük. Ha nincs lehetőség a kibékülésre, ne féljünk, Tolnai Lajos nem fog híveinek terhére lenni, vándorbotot véve kezébe, oly vidéket fog fölkeresni, hol szellemi tehetségeit jobban fogják méltányolni tudni.

Nagyon kevés ember és lélektani ismerettel bírnánk, ha e tekintetben csalódnánk.

Choleraesetek városunkban.

Sept. 2-ától 5-éig megbetegült 2, meghalt, 1 gyógykezelés alatt vannak a régiekkel 11-en.

Mi hir városunkban?

— **Udvariás bánásmódban** részesülnek a keleti vasutvonalon utazók. Minap egy fürdőről hazautazó hadnagy, kérésére, oly coupéba tétetett, mely állítólag — nem dohányozók számára lett volna fenntartva, miután azonban e coupéba négy dohányos utazó tétetett be, kik mindjárt szivarra is gyújtottak, a hadnagy kiszállott és egész udvariassággal fölfejtve a dolog állását ujjal egy oem dohányosok számára tartott coupéért kért, s midőn kérésével a konduktor által az állomásfőnökhöz utasítatva, kérését ennek is előadta, az állomásfőnök eleinte megtagadta a kérést. később azonban a jogos követelésnek nagy haraggal és dühvel elegett tett s egyszersmind oda kiabált a kondouktornak, hogy: a hadnagy urat tartsa szemmel és ha egyetlen szippantást tesz, rögtön tegye át más coupéba. Mikor aztán a harmadik csemetésre a vonat megindult, az állomásfőnök urnak eszébe jutott azt is megkíáltani a kondouktornak, hogy: aztán a következő állomáson szolgálatba lépő kondouktornak adja számba a hadnagy urat. — Az illemnek és udvariasságnak gyönyörű példája.

— **Országos vásárunk** e hó 4-én elég népes volt, de a pézhiány miatt, hiányzott az élénk forgalom.

— **A kis-köz** soha sem volt oly elhanyagolt állapotban, mint a vásár napján és azt követő napokon; a közlekedés e közön át csaknem egészen megakadt, miután utalat nélkül, nyitott szem és orral lehetlen rajta végigmenni. Jó volna, ha rendőrségünk figyelmét az ily központi kisebb helyek állapotára is kiterjesztené, s a tisztsáág érdekében intézkedéseit is megtenné.

— **Az éjjeli nyugalmat** háborgatók ellen több panasz merült fel városunkban. Főleg a szent-miklós-utca lakói zavartatnak nyugalmaikban. Ez utca különben nappal, úgy mint éjjel igen gyakori színbelye oly eseményeknek, melyek más városokban ritkábban fordulnak elő.

— **A helyi műkedvelő szintársulat**, mint halljuk ismét megkezdendi életrevaló működését. A löversenyek alkalmával szándékszik megkezdenni az előadások sorát: reméljük, hogy működése ép oly sikerdús leend, minő eddigelé volt, s reméljük, hogy sem férfi, sem nő közreműködők hiánya nem szolgál akadályul a nemesezél elérésének.

— **Beküldetett.** A régi-baromvásár-utca 692-ik számú telkének dohánybevaltó utca felé néző részéről, hónapok óta itt le nem írható, ott azonban nagyon is látható undok folyomány terjeszti ragályos illatát. Rendőrkapitány ur, kozzá tett többszöri panasz folytán — közgeinek az ilyenmü ügyekben szokásos admonició megtétele iránti kiküldése által intézkedett is, ez obligat admonicionál azonban megrekedt az ügy, — úgy látszik valami jámbor repulsióra talált. Ez esetről úgy tudjuk — különben erélyes polgármesterünk is értesítettett az ez tolmácsló alázatos quetánczióknak sem lett azonban annyi idő alatt kedvező resultatuma. Hová folyamodjunk már most — ki segít rajtunk szerencsétlen szomszédokon, kik

haza jutandók, szarvasszesz üvegcsénk használatba vétele mellett, mind annyszor egy hatalmas varga betűkénytelenítettünk csinálni az édes otthon elérésére? Apelata forumunk a közgyűlés, de míg ez elé terjesztők, úgy látszik egyebűnt orvosolhatatlan ügyünket, könnyen a most úgy is jól abrakolt szent-Mihály lovára kerülünk, s ekkor aztán appellálhatunk extra dominium. Nagyon rösteljük az ily csekély és kellemetlen színezetű dolgokért is felsőbb helyen alkalmatlankodni, de hát láthatja mindenki — kénytelenítve vagyunk. Egész tisztellel kérjük azért főispánunkat, méltóztasson ezen, s ehhez hasonló ügyekben rendőségünket legalább azon útastással ellátni, hogy az admoníció még magára nem elégséges valaminek előérésére, mit ha nem teljesítenek, valami egyéb is szokott követni. Teljes reményünk, hogy ez úton csak lesz valami a dologból

Dürüczkölő.

Az a Jónás úgy gérálja magát, mintha valami nagy ismerője volna az emberi szíveknek és veséeknek; pedig csak egy állatnak: a czethalnak ismerheti belsejét, azon időből, midőn Jónást elnyelte volt a czethal.

Azt mondják a természet hisztorikusok: hogy az a szerencsétlen czethal szörnyű kellemetlenül érezte magát az alatt, a míg Jónás gyomrában volt: szüntelen émeleggett s csak azután könnyebbedett meg, hogy Jónást kihányta gyomrából. Bezzeg, a „Magyar Polgár“-nak erősebb természete van: ott ül Jónás a gyomrában, s még sincs tőle sem diáhvroc ja sem arenája.

Egy városunkon átutazó s a hazai színművészet iránt élénken érdeklődő ismerősünk így szólott hozzánk: — Mit csinál E. Kovács Gyula? Mire egy furfanges barátunk ezt válaszolta: — Gyakorolja magát egy általa föltalált s a nyár folytán sikerrel üzőtt mesterségben: Hogyan lehet szárazon horgászni. A napokban következő csalátket tűzött a horogra: „tánczművészek, kiknek hire világot szárnyal és hódít, a bevégzettség önértékével ajánlják magukat és kifejezett művészetök gyönyöreit a műértők és műbarátok műélv sovár figyelmé — s a tömeges megjelenésben nyilvánuló pártfogolás kegyeibe.“ Fogott is aztán vele egy gyönyörű pénzes halat — nagy publicumot.

Londonban, Párisban s Európa más nagy városai-ban vannak étkező helyek, melyeket olyan publicum látogat, hogy előlük a kést villát és kanalat lánczczal kell az asztalhoz erősíteni, különben sebeikbe vándorolnának. Ezmetársulás után eszünkbe jut, hogy vajjóna helybeli postahivatal nem ily publicumnak tekint-e bennünket, hogy lánczon tartja azt a pennát, melylyel a postai aláírások esz közöltetnek. Lánczos lobogós pennája!

Az „Erdély“ érdemes szerkesztője, a mi vig kedélyű collegánk és uramöcsénk talán nem is tudja, hogy a világtárlatra rándulása egyszerre két hasznos eredményezett. Míg egyfelől a látottak és tapasztaltak által ismereteinek látkörét tetemesen kiszélesítette: addig, az által, hogy lapját idehaza esetlen kezekre bizta: a kidürüczkölni való tárgyak egész halmazát szolgáltatva számunkra. Épen most vesszük az „Erdély“ legközelebbi számát, annak pár, aránylag nem nagy tért elfoglaló cikkekben a ferdeség, rozszakarát és szűk látkörűségnek egész halmazával találkozunk; az assa faedidához hasonlít az, a melyből csak egy kis rész is képes egy nagy termet sőt egész épületeket elszagositani. Az első olvasásra úgy érezzük magunkat, mint az a szenvedélyes műtő, a ki elébe hályagos szemet, kifeczamodott tagokat hoznak: örvend, hogy bő alkalom kínálkozik a praxisra. Minthogy lapunk bezártával vesszük e tárgyakat, sorainkkal csak jelezni kívánjuk, hogy azonnal szertadunk malmunkban; a jövő alkalomra ványoló malmunknak megolajozzuk kerekeit, az elkopott kalapácsok helyett újakat illesztünk belé, hogy a ferdeségnek rozszakarata és kitért bosszunak az „Erdély“ ben összehalmozott kelméit érdemköhöz méltóan kidürüczkölhessük.

Szerkesztői posta.

Lepatsek János urnak Szász-Régenben. Ön egy czáfolatot küldött szerkesztőségünkhez azon kárhooztatás ellenében, mely lapunkban önről megjelent, melyet még azon esetben is, ha udvariasabb hangon volna tartva — közre nem adhatunk. Ugy látszik, hogy a midőn ön e czáfolatot beküldötte, még nem volt tudomás. Butyka Dezső orvosjelölt urnak lapunk 68-ik számában közreadott az egész Lepatsek-ügyet fölvilágosító leveléről E levél megjelenése után nem a „dürüczkölőben“ megjelent cikket, hanem e levelet kell önnek megczáfolnia. E levélben rejlik gyökere annak a tyukszemnek, melyre a „dürüczkölőben“ egy kissé reápostunk. Ha igazak a levélnek azon állításai, hogy ön önkényűleg bánt el a cho-

lerabeteg orvos-jelölttel, ellene, hogy eltávolíthassa morális kény szert használt; a délafrikai forráságban a cholera beteget Régenből elutazni engedte, ha igaz — a mint a levél kifejezi, — hogy kartársával szemben más eljárást követhetett volna — ha mondjuk mind ezek igazak — akkor egy második „Dürüczkölő“ is megérkezne ön. Mi reámutattunk a kutfőre, a honnan értesítésünket nyertük. Önnek nem velünk, hanem volt patiensével: Butyka Dezső urral, kell a dologat tisztába hoznia. Szerk.

Törvénykezés.

A m. vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilv. ülésében a 1873. év sept. hó 8-ik és következő napjain következő ügydarabok fognak előadatni

I. Tanács polgári ügyekben.

Csergédi János k. t. r. bíró által.

Vizakua város Lakatos Sándor e. zálogjog előjegyzése i., George Carstea Dobriu Jakaa Naftanila Bocaiu e. tul. j. i., Tatár Nasztasia Mojsze Stuchirina e. okmány semmisítése i., Hondola Juon lui Jósif Herlia Nicolai i. Ádám e. fekvők i., Ehrenreich András Martiu Lázár e. 741 frt 76 kr. i., Luda Simion Mojsza Juon Mojsze Ludu e. okmány közlése i., Piron Zoszim Katharina Piron János e. fekvők i., König Péter Neumann Lázár és társa e. ajándék megsemmisít. i., Dunka Pál Császár Zsigmond hagyatéka e. 1956 frt i.

Ferencz Károly k. t. r. bíró által.

Özv. Barcsai Albertné Denyeszk Juon és társai e. 101 frt 36 kr. i., Bolka Andrei Bolka Juon e. som. visszahely. i., Morza Misi Borza Dániel e. 7 frt i., Udvari Ferenczné Lőrinczi János e. 18 frt i., Koszte Nucz Bogya Tódor e. 25 frt i., Horváth Péter Örményes község ellen som. visszahely. i., Májer Ignác Inkovics Ábrahám e. 259 frt 70 kr. i., Dominiconi Mária Dominiconi Juon e. hagyatéka i., Bogya Péter Bogya Tódor e. 40 frt i., Cristiu Mérihu Roska Juon Anna e. 187 frt i., Szilvási László Pálfi Mária és társa e. 226 frt 72 kr. i., Bíró Mihály Opra Mihály s t. e. som. visszahely. i., Broden Juon Rotariu Nicolai e. 15 frt és 3 véka gabona i., Márkus Izrael Kerpinás Lázár e. 119 frt 50 kr. i., Heprián Dotyicza lui Mojsze Miha Stefan e., Gluch Moricz a n-szebeni építészeti hivatal e., Kohn Lajos Hirsch Ignác ellen 200 frt iránt.

Déési Farkas k. t. r. bíró által.

S. L. Graeser medgyesi kereskedőnek Matyus Juliánna Kovács Miklósné e. zálogjog i., Papolezi Lajos és Karácsonzi Sándornak Goll és társai e. tulajdoni igény i., Bokros Eleknek Keceli Klára Incze Domokosné e. 3150 frt i. p. a vételár felosztása i., Teutsch Józsefnének Medgyesi Sándor e. zálogjog i., Valtzer Mártonnak Friedsám Mihály e. 50 frt i., Klein Jákobnak Konya József ellen 53 frt 50 kr. iránt.

Pogány Károly k. t. r. bíró által.

Goll és társai Erszéyes Sámuel e. 300 frt urb. kötv. i., Orendi Márton és társa Krauss András s t. e. luvarbér i., Padura Zaharia Dávid György e. som. visszahely. i., Fehér János Kovács Ferencz e. csere i., dr. Fischer Lajos a Csiki Alajos hagyatéka e. munkadíj fiz. i., Nagy Ezsaiás Benedek Keresztély e. vásár megsemmisít. i., Nagy Gyulának Buksa Demjén e. 300 frt kártérítés i., Kiss Ferencz Bögöz község e. kártérítés iránt. Besztercei István parajdi patikárius Maurer Károly e. özv. Jeney Józsefné Zudor Rachel Vásárhelyi Sándorné Linder Mária e. házbér fizetés i., Hoppée Ferencz tordai plebános Timár Gábor e. Mátyás Ilie Prigonia Gerasim s t. e. kártérítés iránt.

II-ik Tanács polgári ügyekben.

Pipos Péter k. t. r. bíró által.

Ó-toháni g. cath. iskola felügyelősége Vláu Juon e. 199 frt iránt, Pap Efrém Bomba Antal e. 46 frt kártérítés i., Comanitia George Pops Paraschivu Filon e. 40 frt i., Petcu Nicolae Popa Máteiu n. g. e. 25 frt, 37 frt 50 kr. i., Leib Rosenfeld Rusz Kiron e. bér megszüntetés i., Chiverariu Juon Favágó János e. som. visszah. i., Grun Izrael Both György e. szerződés teljesítése i., Melezer Jakabné Policzter Julia Melezer Jakab e. betábláz. i.

Petri Ádám k. t. r. bíró által.

Gyártás Klára Kovács Péter hagyatéka e. szerződés teljesít. i., Zach Zaharia és társai Zach Tyifor s t. ellen atyai hagyatéka i., b. Vesselényi Miklós s társa Moldo ván Mihaila e. 172 frt hátralék i., Miesz György Kroner Mária e. 300 frt i., pesti biztosító intézet Veisz Armin e. 150 frt i., özv. Filip Tódorné Anna Filip Denyila e. som. visszahely. i., n.-bányai kincstár urad. ügyesség Pap Jelentye s t. e. 40 frt 37 kr. és 200 frt zártórési bírság i., Hauschild György Beudrea Mihály ellen som. visszahely. i., kir. kincstár Buzesko Sándor e. som. visszahely. iránt, Komáromi Berta Komáromi Victor ellen 169 frt 14 kr. iránt.

III. Tanács bűnügyekben.

Vajda Simon k. t. r. b. által.

Auner János éolvajság i. ügye, Brear Petrua Tomi sikkasztás i. ü., Ambrus István tolvajság i. ü., Bolka

Vaszilia és társa tolvajság b. ü., Gusbet Ede közcsend háborítás i. ü., Hentes Ilyés sikkasztás i. ügye, Kovács László és társai tolvajság i. ü.

Bozsa Miklós k. t. r. bíró által.

Kirschner András sulyos testisértés iránti ü., Hazsa Sebestyén sulyos testisértés i. ü., Stán Juon és társa tolvajsági bűnügy. Dávid János sulyos testisértési bűnügy, Dávid János sulyos testisértési bűnügye, Ádamosi Gergely tolvajsági bűnügye, Cornea Sónia gyújtási bűnügye, Müller Márton tolvajsági bűnügye, Bartos Péter sulyos testisértés bűnügye, Krammer Ferencz felségsértési bűnügye, Germán Tódor erőszakosnemű közcsendési bűnügye, Fülep Miklós tolvajsági b. ü., Fülep Miklós tolvajsági b. ü., Keresztes András testisértési kihágás i. ügye, Jon Costau Barta becsületsértési kihágás i. ü., Luka Gergely testisértési kihágás i. ü., Luca Mária becsületsértés i. ü., Rigmányi Márton és társai testisértés i. ü., Székely Zsigáné becsületsértés i. ü., Dasz Niculai testisértés i. ü., Szin Juon és társa becsületsértés i. ü., Réthi Istváné közintézkedés elleni kihágás i., Silvester György becsületsértés i. ü., Bordás József testisértés i. ü., Soos Györgyné tolvajsági kihágásos ü.

Bécsi tőzsdei árkeet

(Aug. 18.)

5% metallique	68.60
5% nemz. államkölesön	72.75
1860. államkötvény	102.25
Bankrészevény	974.—
Hitelrészevény	237.50
London	111.10
Ezüst	104.85
Arany	—
Napoleon arany	8.86
Földteh ment. kötvény magyarhoni	77.—
" " " temesi	75.—
" " " erdélyi	75.50
" " " horvát-slavon	77.50

Felelős szerkesztő MENTOVICH FERENCZ.

Főmunkatárs és a jogirész vezetője: Kuti Albert

Hirdetmények.

(77) 1—1
„A gondviselés segédkezet nyújt, midőn legnagyobb a szükség,“ ezt tapasztaltam én is, midőn végső szükségemben a mennyiség tanár **Orlice R.** ur utasításához folyamodva. Berlin Wilhelmstrasse 5. ezen kitűnő utasítás szerint egy meglehetősen ternót csináltam, s ezáltal magamat a legnagyobb szükségből mentettem meg. Köszönet azon nagyon tisztelt urnak, ki kérdésemre rögtön küldött utasítást. J. K.

Fogfájás ellen.

Ezen ugynevezett valódi **indiai kivonat** elmulaszt rögtön minden fogfájást, még azon esetben is, ha a fogok ödvosak.

Azert ezen híres szert minden háznál tartani nagyon ajánlatos.

Kapható: Maros-Vásárhelytt, egyedül

(73) 6—* **Fogarasi J. Demeter-nél.**

(10) 40—52
Galéne-befecskendezés.
Gyógyít fájdalom nélkül 3 nap alatt minden hangycső-kifolyást, úgy most keletkezőt, valamint kifejeletet és egészen idültet.
Központi főraktár az osztrák-magyar birodalom számára:
Maager Vilmos, Bécs,
Bäckerstrasse 12. szám
ára használati utasítással: 3 frt 70 kr. Pesten **TÖRÖK JÓZSEF** gyógyszerésznél